

der foretages hyppigere Lønningsrevisioner, samledes at Lønningerne staa i rimeligt Forhold til Priserne paa de vigtigste Livsfornødenheder.

En hvert 5te Aar foretagen Lønningsrevision vil bevirke, at Forholdet mellem Løn og Prisniveau ikke bliver saa urimeligt, som Tilfældet er nu. Saadanne periodiske Lønningsrevisioner vil efter min Formening være at foretrække for den meget omdisputerede glidende Skala.

For nærmere at paavise, at Tjenestemændene ikke er det utaknemmelige Folket, som de ofte beskyldes for, men derimod meget taalmodige og beskedne i deres Fordringer, skal jeg nævne en Sag, der Gang paa Gang har været rejst uden til Dato tilsyneladende at være kommet sin Løsning nærmere, skønt det er et Spørgsmaal af største Vigtighed for Tjenestemændene som for Staten. Det er Spørgsmaalet om en ugentlig Fridag ved Statsbanerne. For godt 20 Aar siden blev Spørgsmaalet om en ugentlig Fridag for første Gang rejst af Organisationerne, bistaat af de københavnske Jernbanelæger, der i 1898 rejste Spørgsmaalet overfor Administrationen, idet man ud fra et Lægesynspunkt fandt det uforsvarligt kun at give Tjenestemænd ved et saa anstrengende og ofte nervenedbrydende Arbejde en Fridag hver 14de eller 10de Dag og ofte ikke en Gang dette. Man henviste fra Lægernes Side til de mange Tilfælde af Nervøsitet indenfor Statsbanepersonalet.

Lægernes velmente Henvendelse satte desværre ikke dybe Spor. Forholdene forblev uforandrede. I Aaret 1900 rejste Personalets Organisationer atter Kravet ved skriftlig Henvendelse til Administrationen, men Personalets ærbødige Skrivelse værdigede man ikke en Gang et Svar. Under Trafikminister Høgsbro var Sagen atter fremme, men blev af pekuniære Grunde henlagt, ledsaget af en Bemærkning fra Ministeren om, at man havde Opmærksomheden henvendt paa den; herudover blev der intet foretaget i Sagen. Kravet har siden været rejst Gang paa Gang, desværre stadig med samme negative Resultat, skønt Staten siden har beskæftiget sig med Søn- og Helligdagslovgivning for private Virksomheder. Spørgsmaalet har siden da gentagne Gange været fremme til Drøftelse. Denne fortsatte Drøftelse gav omsider Anledning til, at der den 19. Oktober 1916 blev nedsat en Kommission til nærmere at drøfte Udarbejdelsen af et Forslag. Denne Kommission har den 25. Januar 1918 afgivet

en enstemmig Betænkning til Fordel for den ugentlige Fridag og en rimelig Arbejdstid, men endnu er de praktiske Resultater udeblevet.

Jeg tillader mig derfor at forespørge den højtærede Trafikminister om, naar et Resultat kan ventes at foreligge. Forholdene har i de forløbne 20 Aar ikke bedret sig. Det kan derimod med fuld Føje siges, at Forholdene i saa Henseende er langt værre end for 20 Aar siden. At Personalet har fundet sig i disse sørgelige Tilstande, vidner om Tjenestemændenes Taalmodighed, ligesom ogsaa Spørgsmaalets Behandling vidner om Administrationens og Lovgivningsmagtens Sendrægtighed.

Tjenestemændene venter derfor med særlig Længsel paa at se dette retfærdige Krav opfyldt. For nærmere at illustrere Forholdet skal jeg oplyse, at det under de nuværende Forhold ikke en Gang er muligt at give Personalet de fattige 2 Fridage hver Maaned. Forholdet er det, at Kontorpersonalet ved Trafikafdelingen i de 3 Distrikter havde 350 Fridage til gode den 1. Oktober dette Aar. Orlov har det de fleste Steder kun været muligt at bevilge ved at kræve Overarbejde af det øvrige Personale til en uanstændig lav Betaling. Desuagtet mangler en stor Del af Personalet Orlov og kan ikke faa den bevilget under de nuværende fortvivlede Forhold. Jeg ser med Bekymring paa, hvorledes det vil gaa, naar vi efter Krigen kommer ind i en Periode med hidtil ukendt Højtrafik. At der efter Krigen vil blive stillet endog meget store Krav til Statsbanernes Præstationsevne, kan man dristigt sige uden at agere Spaamand.

Det vil derfor ikke være for tidligt allerede nu ved Ansættelsen af Personale at søge Forholdene forbedret. For Pladspersonalets Vedkommende har det været muligt ved Ansættelsen af Hjelpearbejdere at give Fridage i noget større Udstrækning end for Kontorpersonalets Vedkommende, men Forholdene her er dog langt fra ideelle. Naar Fridage og Orlov i stor Udstrækning skal gives ved Antagelse af Hjelpearbejdere, betyder det ofte forøget Arbejde for det øvrige Personale, da disse Arbejdere — og der er intet at sige dertil — ikke kan paatage sig det samme Arbejde som faste og øvede Folk. Dette gælder særligt Arbejde ved Rangement og lignende. Af disse Grunde vil det være aldeles nødvendigt at gaa til en betydelig Forøgelse af det fast ansatte Personale indenfor alle Tjenesteklasser.

Ved en Virksomhed som Statsbanerne